

RIJK VAN STORMEN

Sarah J. Maas bij Boekerij:

De Glazen troon-serie:

De glazen troon

De donkere kroon

Erfgenaam van vuur

Koningin van de schaduw

Rijk van stormen

Toren van de dageraad

Koninkrijk van as

Het mes van de sluipmoordenaar

De Crescent City-serie:

Huis van Aarde & Bloed

Huis van Lucht & Adem

Huis van Vuur & Schaduw

Sarah J. Maas

Rijk van stormen

Deel 5 van de *Glazen troon*-serie

Vertaald door Valérie Janssen en Anne-Marieke Buijs

Eerste druk 2018
Twaalfde druk 2025

ISBN 978-90-492-0631-4
ISBN 978-94-023-0890-7 (e-book)
ISBN 978-90-528-6081-7 (audio)
NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Empire of Storms*
Vertaling: Valérie Janssen en Anne-Marieke Buijs
Omslagontwerp: Jim Tierney, bewerkt door Pinta Grafische Producties
Auteursfoto: © Josh Wasserman
Kaart op p. 6/7: © 2012 Kelly de Groot
Zetwerk: Mat-Zet bv

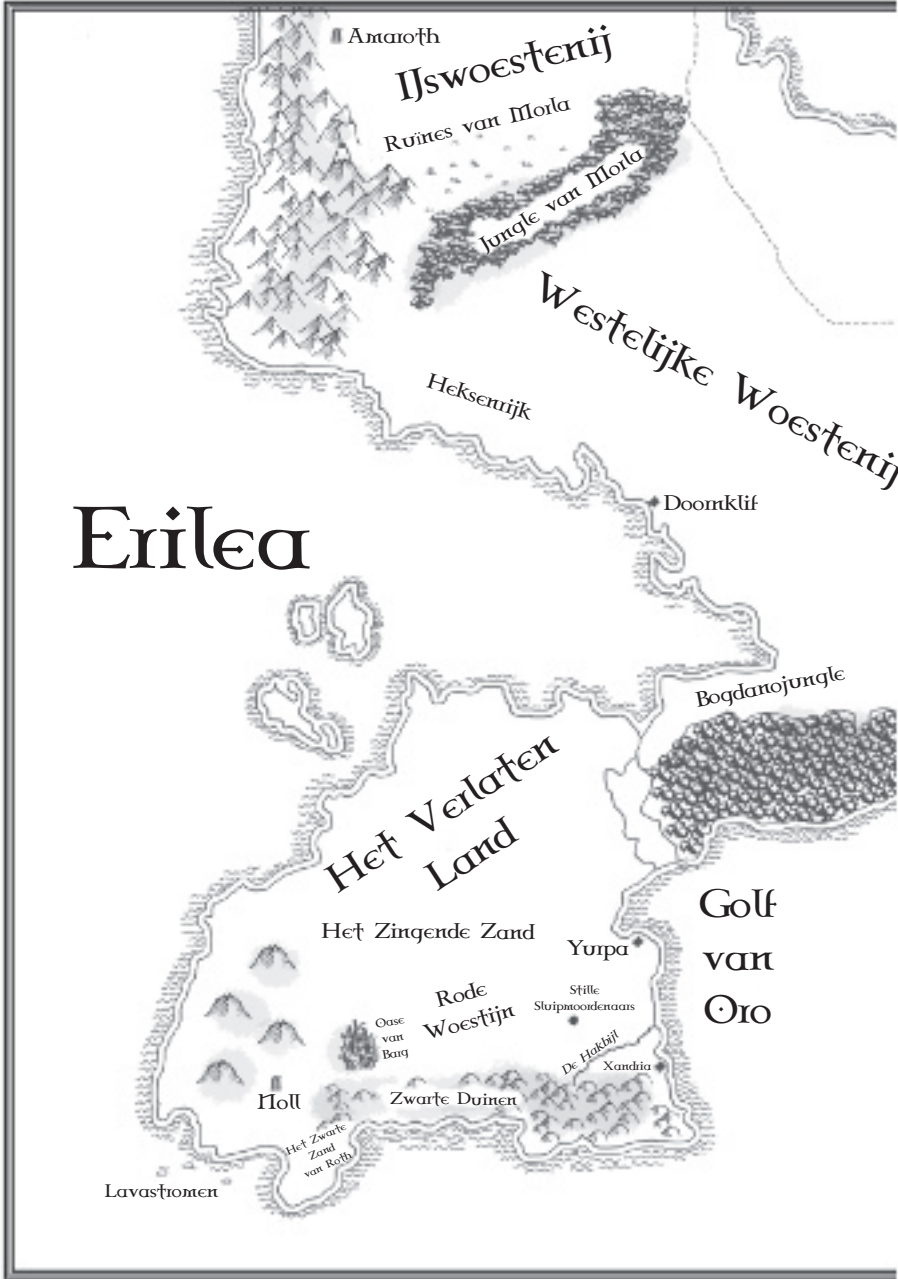
© 2015 Sarah J. Maas
© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Deze vertaling is tot stand gekomen in samenwerking met Bloomsbury Publishing Inc.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Voor Tamar,
mijn grote steun en toeverlaat,
mijn goede fee en mijn ridder op het witte paard.
Dank je wel dat je vanaf de eerste pagina in dit verhaal hebt geloofd.*

Erilea

Amarioth

Ijswoestenij

Ruïnes van Moira

Jungle van Moira

Westelijke Woestenij

Hekserrijk

Doorklif

Bogdanojungle

Het Verlaten Land

Het Zingende Zand

Rode Woestijn

Golf van Oro

Yurpa

Stille Sluipmoordenaars

De Haklij

Xandria

Oase van Barj

Zwarte Duinen

Noll

Het Zwarte Zand van Roth

Lavastromen

Avondval

De trommels van beenderen roffelden al sinds zonsopgang over de ruwe hellingen van de Zwarte Bergen.

Vanaf het rotsplateau waar haar krijgstent kreunend tegen de droge wind in leunde, had prinses Elena Galathynius de hele middag waakzaam het leger van de gruwelheer gevolgd dat in ebbenhoutzwarte golven over de bergen spoelde. Nu de zon al lang was verdwenen, flakkerden de kampvuurtjes van de vijand als een kleed van sterren op de berghellingen en in de vallei onder haar.

Heel veel kampvuurtjes – veel in vergelijking met de vuurtjes die aan haar eigen kant van de vallei brandden.

Ze had de gave van haar Fae-oren niet nodig om de gebeden te kunnen horen van haar mensenleger, die zowel hardop als in stilte werden uitgesproken. Ze had de afgelopen uren zelf ook een aantal keer gebeden, ook al wist ze dat haar gebeden niet zouden worden verhoord.

Elena had er nooit over nagedacht waar ze zou sterven, had er nooit bij stilgestaan dat het heel ver weg zou zijn van de groene rotsen van Terrasen. Dat haar lichaam niet zou worden verbrand, maar verslonden door de beesten van de gruwelheer.

Er zou geen gedenksteen staan die de wereld vertelde waar een prinses van Terrasen was gevallen. Er zou voor niemand van hen een gedenksteen komen.

‘Je moet uitrusten,’ zei een ruwe mannenstem bij de ingang van de tent achter haar.

Elena keek om en haar loshangende zilverkleurige haar bleef haken achter de ingewikkelde leren schubben van haar wapenrusting. Gavins donkere blik was echter al verder gegleden naar de twee legers die zich beneden hen hadden uitgespreid. Op die smalle zwarte strook van de grens die elk moment kon worden geschonden.

Hoewel hij het over uitrusten had gehad, had Gavin zijn eigen wapenrusting niet uitgedaan toen ze uren daarvoor hun tent waren bin-

nengegaan. Zijn legeraanvoerders hadden pas een paar minuten geleden de tent verlaten met een hand vol plattegronden hun hart zonder ook maar een greintje hoop. Ze kon hun angst ruiken. Hun wanhoop.

Toen Gavin naar de plek kwam waar zij in haar eentje zat te wachten, knerpten zijn voetstappen nauwelijks op de droge, steenachtige grond, vrijwel geluidloos dankzij de vele jaren dat hij door de wildernis in het zuiden had gezworven. Elena draaide zich weer om naar de talloze vijandelijke kampvuren.

Hij zei hees: 'Het is nog steeds mogelijk dat jouw vaders troepen op tijd hier zijn.'

Het was dwaas om dat te hopen. Haar onsterfelijke gehoor had elk woord opgevangen van de urenlange discussie die in de tent achter hen was gevoerd. 'Deze vallei is nu een levensgevaarlijke plek,' zei Elena.

En zij had hen daarheen gebracht. Gavin zei niets.

'Tegen de ochtend is de valleibodem doorweekt met bloed,' ging Elena verder.

De legeraanvoerder naast haar deed er het zwijgen toe. Die stilte was heel ongewoon voor Gavin. In zijn schuin omhoog staande ogen was geen spoor te bekennen van zijn gebruikelijke ontembare woestheid, en zijn ruige bruine haar hing slap langs zijn gezicht. Ze kon zich niet eens meer herinneren wanneer ze beiden voor het laatst een bad hadden genomen.

Gavin keek haar aan met de eerlijke, onderzoekende blik in zijn ogen die haar had overweldigd vanaf hun eerste ontmoeting bijna een jaar eerder in haar vaders paleis. In een heel ander leven.

Een totaal andere tijd, een totaal andere wereld. Toen het land nog gevuld was met gezang en licht, en er nog geen magie was opgelaaid in de steeds verder uitdijende schaduw van Erawan en zijn demonensoldaten. Ze vroeg zich af hoe lang Orynth het zou volhouden zodra de afslachting hier in het zuiden voorbij was. Ze was ook benieuwd of Erawan eerst haar vaders glinsterende paleis boven op de berg zou verwoesten of eerst de koninklijke bibliotheek zou verbranden, het hart en de kennis van een heel tijdperk. En dan daarna het volk.

'Het duurt nog uren voor de zon opkomt,' zei Gavin met een trilende stem. 'Je hebt tijd genoeg om te vluchten.'

'Ze zouden ons in stukken hebben gehakt voordat we over de bergpassen zijn...'

‘Nee, niet wij. Jij.’ Het licht van het vuur legde een flakkerende gloed over zijn gebruinde gezicht. ‘Alleen jij.’

‘Ik laat deze mensen niet in de steek.’ Haar vingers streken langs die van hem. ‘En jou ook niet.’

Gavins gezicht was onbeweeglijk. ‘De gebeurtenissen van morgen zijn niet te voorkomen. En het bloedbad ook niet. Je hebt gehoord wat de boodschapper zei – dat weet ik. Anielle is afgeslacht. Onze bondgenoten uit het noorden zijn weggevaagd. Jouw vaders leger is te ver weg. Voordat de zon hoog aan de hemel staat, zullen we allemaal dood zijn.’

‘Iedereen gaat op een dag dood.’

‘Nee.’ Gavin kneep in haar hand. ‘Ik zal doodgaan. Die mensen daarbeneden zullen doodgaan. Door toedoen van een zwaard of van ouderdom. Maar jij...’ Zijn blik gleed even over haar spitse oren, die ze van haar vader had. ‘Jij kunt nog eeuwen leven. Millennia. Gooi dat niet weg voor een gevecht dat bij voorbaat gedoemd is.’

‘Ik ga liever morgen dood dan dat ik duizend jaar moet leven in schaamte omdat ik een lafaard ben.’

Gavin tuurde echter alweer naar de vallei. Naar zijn mensen, de laatste verdedigingslinie tegen de legermacht van Erawan.

‘Trek je terug achter jouw vaders gelederen,’ zei hij ruw, ‘en zet de strijd daarvandaan voort.’

Ze slikte moeizaam iets weg. ‘Dat zou zinloos zijn.’

Gavin draaide zijn hoofd langzaam naar haar om. En na al die maanden, al die tijd, bekende ze nu: ‘Mijn vaders kracht neemt af. Hij staat op het punt om te vervagen. Het is nog slechts een kwestie van decennia. Mala’s licht in hem wordt met de dag vager. Hij zal het gevecht met Erawan nooit winnen.’ De laatste woorden van haar vader voordat ze maanden eerder was vertrokken op deze kansloze missie: *Mijn zon gaat onder, Elena. Je moet een manier zien te vinden om ervoor te zorgen dat die van jou steeds hoger rijst.*

Alle kleur verdween uit Gavins gezicht. ‘En dat vertel je me nu pas?’

‘Ik vertel je dit nu, Gavin, omdat er voor mij ook geen enkele hoop meer is, of ik nu vanavond vlucht of morgen vecht. Het continent zal vallen.’

Gavin keerde zich om naar de tien tenten op de richel. Zijn vrienden.

Haar vrienden.

‘Niemand van ons zal hier morgen levend vertrekken,’ zei hij.

Toen ze zijn stem hoorde haperen en zijn ogen zag glanzen, stak ze opnieuw haar hand uit naar die van hem. Tijdens al hun avonturen en alle gruwelijke dingen die ze samen hadden meegemaakt, had ze hem nog nooit zien huilen.

‘Erawan zal winnen, en voorgoed heersen over dit land en alle andere,’ fluisterde Gavin.

De soldaten in het kamp onder hen ontwaakten een voor een. Mannen en vrouwen die mompelden, vloekten, huilden. Elena bekeek de oorzaak van hun angst, die zich helemaal tot aan de andere kant van de vallei uitstreckte.

Alsof een enorme hand van duisternis ze wegvaagde, doofden de kampvuren in het kamp van de gruwelheer. De trommels van beendieren roffelden luider.

Hij was eindelijk gekomen.

Erawan was in hoogsteigen persoon gearriveerd om de laatste keer dat Gavins leger stelling nam gade te slaan.

‘Ze wachten niet tot zonsopgang,’ zei Gavin, en zijn ene hand dook al naar Damaris, die in een schede langs zijn zijde hing.

Elena greep echter zijn arm vast en de harde spieren onder zijn leren wapenrusting voelden aan als graniet.

Erawan was gekomen.

Misschien luisterden de goden dan toch. Misschien had haar moeders vurige ziel hen overtuigd.

Ze keek naar Gavins harde, woeste gezicht – het gezicht dat ze meer dan alle andere was gaan liefhebben. En ze zei: ‘We zullen dit gevecht niet winnen. En we zullen deze oorlog ook niet winnen.’

Zijn lichaam trilde van de inspanning die het hem kostte om niet naar zijn legeraanvoerders te lopen, maar hij toonde respect door naar haar te luisteren. Dat hadden ze elkaar geschonken, door schade en schande wijs geworden.

Elena hief haar vrije hand op. De rauwe magie in haar aderen dans-te, van vlam naar water naar kronkelende rank naar krakend ijs. Geen eindeloze diepte, zoals die van haar vader, maar een veelzijdige, wendbare magische gave. Afkomstig van haar moeder. ‘We zullen deze oorlog niet winnen,’ herhaalde Elena tegens Gavins gezicht, dat nu glansde in het licht van haar ongetrainde magie, ‘maar we kunnen de strijd wel een beetje vertragen. Ik kan binnen twee uur aan de overkant van

de vallei zijn.’ Ze balde haar hand tot een vuist en doofde haar magie.

Er verscheen een diepe rimpel in Gavins voorhoofd. ‘Wat je nu voorstelt, is waanzin, Elena. Zelfmoord. Zijn luitenants zullen je gevangennemen voordat je tussen hun gelederen door kunt glippen.’

‘Precies. Nu hij zelf is gekomen, zullen ze me regelrecht naar hem toe brengen. Ze zullen me als een waardevolle gevangene zien, niet als een moordenaar.’

‘Nee.’ Geen smeekbede, maar een bevel.

‘Dood Erawan en zijn monsters zullen in paniek raken. In elk geval lang genoeg om mijn vader de tijd te geven om met zijn leger troepen hiernaartoe te komen, zich aan te sluiten bij wat er nog van die van ons over is en de legioenen van de vijand vermorzelen.’

‘Jij zegt “Dood Erawan” alsof dat een gemakkelijke taak is. Hij is een Valg-koning, Elena. Zelfs als ze jou naar hem toe brengen, zal hij jou ondergeschikt maken aan zijn wil voordat jij iets kunt doen.’

Haar hart voelde zwaar aan, maar ze bracht moeizaam uit: ‘Dat is ook de reden...’ Ze kon niet voorkomen dat haar lippen trilden. ‘Dat is ook de reden dat jij met mij mee moet komen in plaats van samen met jouw mannen te vechten.’

Gavin staaarde haar sprakeloos aan.

‘Ik heb namelijk jou nodig...’ Er rolden tranen over haar gezicht. ‘Ik heb jou nodig als afleiding. Jij moet tijd winnen, zodat ik langs zijn laatste verdedigingslinie kan komen.’ Zoals het gevecht van de volgende dag ook een manier was om tijd te winnen.

Want Erawan zou eerst achter Gavin aan gaan. De menselijke krijger die al zo ontzettend lang een bolwerk had gevormd tegen de troepenmacht van de Duistere Koning en tegen hem had gevochten toen niemand anders dat deed... Erawans haat voor de mensenprins werd slechts geëvenaard door zijn haat voor haar vader.

Gavin nam haar even onderzoekend op en strekte toen een hand uit om haar tranen weg te vegen. ‘Hij kan niet worden gedood, Elena. Je hebt gehoord wat jouw vaders orakel heeft gefluisterd.’

Ze knikte. ‘Ik weet het.’

‘En zelfs als het ons wel lukt om hem op te sluiten, hem vast te zetten...’ Gavin dacht terug aan wat ze had gezegd. ‘Je weet dat we dan alleen maar iemand anders met deze oorlog opzadelen – degene die op een dag over dit land zal heersen.’

‘Deze oorlog is pas de tweede zet in een spel dat al wordt gespeeld sinds het verre verleden aan de andere kant van de zee.’

‘We schuiven de strijd alleen maar af op iemand anders als hij wordt bevrijd. Bovendien zal het niet voorkomen dat de soldaten daarbeneden morgen worden afgeslacht.’

‘Als we niets doen, zal er niemand meer over zijn om deze oorlog aan door te geven,’ zei Elena. In Gavins ogen danste twijfel. ‘Onze magie verzwakt, onze goden laten ons in de steek en rennen voor ons weg,’ drong ze aan. ‘We hebben geen Fae-bondgenoten, afgezien van degenen in mijn vaders leger. En hun kracht neemt net als die van hem af. Maar zodra er een derde golf op gang komt... misschien zijn de spelers in ons niet afgemaakte spel dan wel anders. Misschien komt er een toekomst waarin Fae en mensen op het toppunt van hun krachten zij aan zij vechten. Misschien vinden zij wel een manier om hier een eind aan te maken. Ja, wij zullen dit gevecht verliezen, Gavin,’ zei ze. ‘Tegen zonsopgang zullen onze vrienden op dat slagveld sterven en wij zullen dat als afleidingsmanoeuvre gebruiken om Erawan op te sluiten, zodat Erilea hopelijk een toekomst heeft.’

Hij sperde zijn saffierblauwe ogen wijd open en perste zijn lippen op elkaar.

‘Niemand mag het weten,’ zei ze met haperende stem. ‘Zelfs als ons plan slaagt, mag niemand weten wat we aan het doen zijn.’

Twijfel kerfde diepe rimpels in zijn gezicht. Ze greep zijn hand wat steviger vast. ‘Niemand, Gavin.’

Er gleed een intens pijnlijke uitdrukking over zijn gezicht. Toch knikte hij.

Ze tuurden hand in hand naar de duisternis die de bergen aan het oog onttrok en luisterden naar het gebonk op de beendertrommels van de gruwelheer, dat klonk alsof er met hamers op ijzer geslagen werd. Veel te snel zou dat tromgeroffel worden overstemd door het gekrijs van stervende soldaten. Veel te snel zouden de velden in de vallei worden doorsneden door rivieren van bloed.

Gavin zei: ‘Als we dit echt gaan doen, moeten we nu vertrekken.’ Zijn aandacht werd opnieuw getrokken door de tenten vlak bij hen. Geen afscheid. Geen laatste woorden. ‘Ik zal Holdren opdracht geven om morgen de leiding op zich te nemen. Hij weet wel wat hij tegen de anderen moet zeggen.’

Ze knikte. Meer bevestiging had hij niet nodig. Gavin liet haar hand

los en beende met grote stappen naar de tent die het dichtst bij die van hen stond, waar zijn beste vriend en trouwste legeraanvoerder hoogstwaarschijnlijk het beste maakte van zijn laatste uren met zijn kersverse vrouw.

Voordat Gavins brede schouders zich langs de zware doek drongen die voor de tentopening hing, had Elena haar blik al afgewend.

Ze staarde over de kampvuren naar de duisternis die zich aan de overkant van de vallei had genesteld. Ze had durven zweren dat de duisternis terug staarde en dat ze de honderden slijpstenen hoorde van de monsters van de gruwelheer die hun giftige klauwen aanscherpten.

Ze wierp een blik op de rokerige lucht, waar de rookpluimen heel even uit elkaar weken en een met sterren bezaaide hemel onthulden.

De Heer van het Noorden keek twinkelend op haar neer. Wellicht een laatste geschenk van Mala aan dit land – in elk geval in deze eeuw. Misschien een bedankje voor Elena zelf en een afscheidsgroet.

Want voor Terrasen, voor Erilea, zou Elena de eeuwige duisternis binnengaan die aan de andere kant van de vallei op de loer lag om hun allemaal een kans te geven.

Elena stuurde een allerlaatste gebed naar boven op een vuurkolom die opsteeg vanaf de valleibodem, in de hoop dat de nog ongebornen, verre nakomelingen van deze nacht, erfgenamen van de loodzware last die Erilea zou verdoemen of redden, haar zouden vergeven voor wat ze nu ging doen.

DEEL I

De Vuurbrenger

I

Elide Lochan strompelde de steile heuvelhelling op en de lucht verschroeide met elke hijgende ademhaling haar keel.

Door de losse, grijze stenen onder de doorweekte bladeren die de bodem van Eikenwald bedekten, was de klim verraderlijk en de torenhoge eiken strekten zich zo ver boven haar uit dat ze zich niet aan een tak kon vastgrijpen als ze naar beneden zou rollen. Elide nam bewust het risico op een eventuele val om sneller vooruit te komen. Ze klauwde over de rand van de puntige top en liet zich met een pijnlijk kloppend been op haar knieën vallen.

Ze werd aan alle kanten omringd door beboste heuvels, zo ver het oog reikte, en de bomen waren net tralies van een oneindige kooi.

Wéken. Het was inmiddels weken geleden dat Manon Zwartbek en de Dertien haar in dit bos hadden achtergelaten en de commandant haar had opgedragen om naar het noorden te gaan. Om haar verdwenen koningin te zoeken die nu volwassen en machtig was – en ook om Celaena Sardothien te zoeken, wie dat ook mocht zijn, zodat Elide wellicht de levensschuld kon afbetalen die ze Kaltain Rompier schuldig was.

Zelfs na al die weken werd ze in haar dromen nog altijd achtervolgd door die laatste momenten in Morath: de bewakers die hadden geprobeerd haar mee te sleuren om Valg-telgen bij haar in te brengen, de commandant die hen compleet aan mootjes had gehakt en Kaltain Rompiers allerlaatste daad: het wegsnijden van de vreemde, donkere steen die in haar arm was genaaid en zijn opdracht aan Elide om de steen naar Celaena Sardothien te brengen.

Meteen daarna had Kaltain Morath in een rokende berg puin veranderd.

Elide tastte met een vuile, licht bevende hand naar de harde brok in het borstzakje van de leren vlieguitrusting die ze nog steeds aanhad. Ze zou hebben durven zweren dat er een zacht kloppend ge-

luid in haar huid echode als begeleiding voor haar eigen bonzende hart.

Elide huiverde in het licht van het waterige zonnetje dat door het groene bladerdak sijpelde. De wereld was in de greep van een lome zomer en de warmte was nu zo drukkend dat water haar waardevolste bezit was.

Dat was het de hele tijd al geweest – maar nu draaide haar hele dag, haar hele leven erom.

Gelukkig barstte het in Eikenwald van de beekjes en stroompjes nu het laatste smeltwater van de sneeuw in de bergen van de toppen naar beneden was gestroomd. Helaas had Elide door schade en schande moeten leren welk water ze wel en welk water ze niet kon drinken.

Nadat ze stilstaand vijverwater had gedronken, had ze drie dagen lang kotsend en koortsachtig op het randje van de dood gezweefd. Ze had drie dagen lang zo heftig gerild dat ze bang was geweest dat haar botten zouden breken. Ze had drie dagen lang zachtjes gehuild van pure wanhoop, bang dat ze hier in haar eentje in dit oneindige bos zou sterven zonder dat iemand het wist.

En al die tijd had de steen in haar borstzak gegonsd en geklopt. In haar koortsdromen had ze durven zweren dat hij tegen haar fluisterde en slaapliedjes zong in talen die mensentongen volgens haar nooit konden uitspreken.

Ze had hem sindsdien niet meer gehoord, maar vroeg zich wel af of de meeste mensen onder deze omstandigheden zouden zijn gestorven.

Ze vroeg zich ook af of ze een gave of een vloek naar het noorden bracht. En of die Celaena Sardothien zou weten wat ze ermee moest doen.

Zeg haar dat je elke deur kunt openen als je de sleutel maar hebt, had Kaltain gezegd. Wanneer Elide even stilhield voor een broodnodige pauze bekeek ze vaak de glinsterende zwarte steen. Hij zag er absoluut niet als een sleutel uit: ruw en oneffen, alsof hij uit een grotere steenbrok was gehakt. Misschien waren Kaltains woorden een raadsel dat alleen bestemd was voor de ontvanger.

Elide hees haar veel te lichte rugzak van haar schouder en trok de klep met een ruk open. Ze zat al een week zonder eten en moest nu haar toevlucht zoeken tot het verzamelen van bessen. Ze kwamen haar geen van alle bekend voor, maar een vage herinnering aan haar jaren

met haar kindermisje Finnula had haar gewaarschuwd er eerst mee over haar pols te wrijven om te zien of dat een reactie opleverde.

Heel vaak, veel te vaak, was dat het geval.

Af en toe stuitte ze echter op een struik die volhing met de goede soort bessen; dan propte ze zich eerst helemaal vol en vulde ze daarna haar rugzak. Elide stak een hand in de vanbinnen roze en blauw gevlekte rugzak en haalde het laatste handje bessen tevoorschijn dat in haar reserveshirt gewikkeld zat; de witte stof zat nu vol rode en paarse vlekken.

Eén handjevol – daar moest ze het mee doen tot ze haar volgende maal vond.

Hoewel de honger aan haar knaagde, at Elide maar de helft op. Misschien vond ze wel nieuwe voordat ze weer halt hield om te slapen.

Ze wist niet hoe ze moest jagen – en het idee dat ze een ander levend wezen moest vangen en het de nek moest omdraaien of de schedel moest inslaan met een steen... Zo wanhopig was ze er nog niet aan toe.

Misschien was ze wel helemaal geen Zwartbek, ondanks haar moeders geheime bloedlijn.

Elide likte het bessensap met vuil en al van haar vingers, en stond zuchtend op, met stijve, pijnlijke benen. Ze zou het zonder eten niet lang volhouden, maar kon niet het risico nemen een dorpje in te gaan met het geld dat Manon haar had gegeven of naar een van de kampvuurtjes van jagers te lopen die ze de afgelopen weken had gezien.

Nee, ze had genoeg ervaring opgedaan met de vriendelijkheid en genade van mannen. Ze zou nooit vergeten hoe die bewakers naar haar naakte lichaam hadden gegluurd en waarom haar oom haar aan hertog Perrington had verkocht.

Elide hing met een van pijn vertrokken gezicht haar rugzak om haar schouders en daalde aan de andere kant de heuvel weer af, zich voorzichtig een weg banend tussen de stenen en boomwortels.

Misschien was ze de verkeerde kant op gelopen. Hoe moest zij nu weten wanneer ze de grens met Terrasen was overgestoken?

En hoe moest ze ooit haar koningin en haar hof vinden?

Elide verdrong de gedachten. Ze zorgde ervoor dat ze in de schimmige schaduw bleef en vermeed zonovergoten plekken. Dan zou ze alleen maar meer dorst krijgen en het nog warmer hebben dan ze het al had.

Voordat het donker werd, moest ze water zien te vinden, iets wat misschien nog wel belangrijker was dan bessen.

Toen ze de voet van de heuvel bereikte, moest ze een kreun onderdrukken bij de aanblik van de doolhof van hout en steen voor haar.

Zo te zien stond ze op de bedding van een opgedroogd riviertje dat zich tussen de heuvels door had geslingerd en een scherpe bocht in noordelijke richting maakte. Ze slaakte een rochelende zucht. Anneith zij dank. Gelukkig had de Vrouwe der Wijsheid haar nog niet aan haar lot overgelaten.

Ze zou de rivierbedding zo lang mogelijk in noordelijke richting blijven volgen, en daarna...

Elide kon niet met zekerheid zeggen welk zintuig het precies had opgepikt. Niet de reuk, het zicht of het gehoor, want er was niets bijzonders te merken aan de rottende geur van de leem, het zonlicht, de stenen en de fluisteringen van de blaadjes hoog boven haar.

Maar – daar had je het weer. Haar lichaam verstarde, als een draad in een groot wandkleed die werd strakgetrokken.

Een seconde later verstomden het gegons en geruis in het bos.

Elide liet haar blik onderzoekend over de heuvels en de rivierbedding glijden. De wortels van een eik boven op de dichtstbijzijnde heuvel staken uit de met gras begroeide helling en boden een afdakje van hout en mos boven de droge rivierbedding. Perfect.

Ze strompelde er met bijtende pijn in haar gewonde been naartoe over ratelende stenen die aan haar enkels rukten. Toen ze de uiteinden van de wortels bijna kon aanraken, weergalmdde de eerste holle dreun.

Geen donderslag. Nee, dit geluid zou ze echt nooit vergeten, want ook dit achtervolgde haar zowel wakend als slapend in haar dromen.

Het geklapwiek van krachtige, leerachtige vleugels. Wyverns.

En wat misschien nog wel dodelijker was: de IJzertandheksen die ze bereiden, met net zulke scherpe, gevoelige zintuigen als hun rijdieren.

Het geklapwiek kwam steeds dichterbij boven het bos dat stil was als een begraafplaats en Elide dook op het afdakje van dikke boomwortels af. Ze haalde haar handen open aan stenen en takken, en landde met een harde klap met haar knieën op de steenachtige bodem. Ze drukte zich tegen de heuvelhelling aan en tuurde door het latwerk van wortels naar het bladerdak boven haar.

Eén vleugelslag, nog geen tel later gevolgd door een tweede. Bijna zo synchroon dat iemand anders in het bos waarschijnlijk zou denken dat het slechts een echo was, maar Elide wist wel beter: het waren twee heksen.

Ze had tijdens haar verblijf in Morath genoeg geleerd om te weten dat de IJzertanden opdracht hadden gekregen om hun aantallen geheim te houden. Ze vlogen altijd in een volmaakt gespiegelde formatie zodat luisterende oren melding van slechts één wyvern zouden maken.

Wie deze twee ook waren, ze waren in elk geval erg slordig. Of zo slordig als onsterfelijke, dodelijke heksen maar konden zijn. Waarschijnlijk leden uit de lagere regionen van de heksenkring op een verkenningsmissie.

Of op jacht naar iemand, fluisterde een angstig stemmetje in haar hoofd.

Elide drukte zich nog platter tegen de aarde, zodat ze wortels in haar rug voelde prikken, en sloeg het bladerdak aandachtig gade.

Dáár. Een schimmige, massieve gedaante die snel bewoog en zo vlak boven het bladerdak vloog dat de blaadjes ritselden. Een vleugel met een leerachtig vlies die eindigde in een gekromde, giftige klauw glinsterde in het zonlicht.

Ze lieten zich echt maar zelden bij daglicht zien. Waar ze ook naar op zoek waren, het was beslist iets belangrijks.

Elide durfde niet al te hard adem te halen tot het geklapwiek in noordelijke richting was weggestorven.

In de richting van de Feriankloof, waar de tweede helft van het leger volgens Manon zijn kamp had opgeslagen.

Toen het gezoem en gekwetter weer hoorbaar waren in het bos, bewoog Elide zich pas weer. Doordat ze zo lang roerloos had gezeten, waren haar spieren verkrampt. Ze strekte kreunend haar benen en armen uit, en bewoog haar schouders heen en weer.

Oneindig – de reis was oneindig. Ze zou er alles voor overhebben om weer een veilig dak boven haar hoofd te hebben. En een warme maaltijd te kunnen gebruiken. Misschien was het toch het risico waard om ernaar op zoek te gaan, al was het maar voor één nacht.

Elide vervolgde haar weg over de kurkdroge rivierbedding, maar nog voordat ze twee stappen had kunnen zetten, trilde dat zintuig dat geen zintuig was weer, alsof een warme vrouwenhand haar schouder had vastgepakt om haar tot staan te brengen.

Leven zong zacht in het verstregelde hout. Ze kon het voelen – ze kon voelen dat er iets was.

Geen heksen, wyverns of beesten. Maar iemand – iemand die haar in de gaten hield.

Iemand die haar volgde.

Elide haalde nonchalant het mes uit de schede dat Manon haar had gegeven voordat ze dit ellendige bos verliet.

Ze wenste nu maar dat de heks haar had geleerd hoe ze er iemand mee moest doden.

Lorcan Salvaterre was nu al twee dagen op de vlucht voor die godvergeten monsters.

Hij nam het hun niet kwalijk. De heksen waren woest geweest toen hij midden in de nacht hun kamp in het bos was binnengeslopen, drie van hun wachtposten had afgeslacht zonder dat hun rijdieren of zij ook maar iets in de gaten hadden gehad en een vierde mee het bos in had gesleurd voor ondervraging.

Hij had er twee uur voor nodig gehad om de Geelbeenheks te breken, zo diep weggekropen in het smalle uiteinde van een grot dat haar gekrijs buiten niet te horen was geweest. Na twee uur vertelde ze hem alles wat hij wilde weten.

Twee heksenlegers stonden nu paraat om het continent in te nemen: een in Morath en een in de Feriankloof. De Geelbenen waren niet op de hoogte van de kracht waarover hertog Perrington beschikte en wisten al evenmin waarop Lorcan jaagde: de twee andere Wyrdsleutels, die verwant waren aan het exemplaar dat hij aan een lange ketting om zijn nek droeg. Drie stukken steen die uit een demonische Wyrdpoort waren gehakt en elke sleutel in staat tot het oproepen van een ontzagwekkende, verschrikkelijke kracht. En wanneer de drie Wyrdsleutels herenigd werden... konden ze de poort tussen twee werelden openen. Dan konden ze die werelden vernietigen – of hun legers oproepen. En zelfs nog veel en veel erger.

Lorcan had de heks een snelle dood geschonken.

Sindsdien joegen haar zussen op hem.

Vanuit het struikgewas dat tegen de steile helling groeide, sloeg Lorcan gehurkt het meisje gade dat tussen de wortels vandaan kroop. Hij had hier al verstopt gezeten en had haar stuntelend horen aankomen. Hij had haar zien struikelen en strompelen toen ze eindelijk hoorde wat er op hen af kwam vliegen.

Ze was tenger gebouwd en zo klein dat hij zou hebben gedacht dat ze haar eerste bloeding pas net kon hebben gehad als ze geen volle borsten had gehad onder haar strakke leren kleding.